

Sygn. akt VI U 1621/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Maciej Flinik

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2023 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy S. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wysokość świadczenia

w związku z odwołaniem S. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 13 września 2023 r. znak (...)

oddala odwołanie

Sędzia Maciej Flinik

Sygn. akt VI U 1621/23

UZASADNIENIE

Ubezpieczony S. W. wniósł odwołanie od decyzji ZUS z dnia 13 września 2023r., która przeliczono mu emeryturę od miesiąca, w którym został złożony wniosek. Stwierdził, iż zaskarżona decyzja jest dla niego krzywdząca i niezgodna ze stanem faktycznym. W uzasadnieniu zarzucił organowi rentowemu, że ten przyjmując do wyliczenia jego emerytury przeciętną podstawę wymiaru składkę z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia z wwpw wynoszącym 147, 16 % nie wskazał, dlaczego ten wariant jest dla niego najkorzystniejszy i jak wyglądałaby jego emerytura przy zastosowaniu innych wariantów.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie . W uzasadnieniu argumentował, iż do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych to od 1961 do 1985. Wwpw wyniósł 147, 16 % . Świadczenie zostało obliczone w najwyższej możliwej wysokości .

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Stan faktyczny w sprawie pozostawał bezsporny. Ubezpieczony S. W. od stycznia 2000 r. korzysta z prawa do emerytury. Organ rentowy zaskarżoną decyzją przeliczył emeryturę ubezpieczonego wg najkorzystniejszego wariantu to jest 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia przypadających od 1961 do roku 1985 z wyłączeniem lat 1974 i 1976 – 1978 (w odpowiedzi na odwołanie błędnie wskazał na inny wariant), przy którym wwpw osiąga najwyższą procentową wartość 147, 16 % (w pozostałych wariantach jest wyraźnie niższe).

W takim stanie faktycznym odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS /Dz.U.2023.1251 t.j. z dnia 2023.06.30/ podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. W ust. 6 przepis ten stanowi, iż na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. Zgodnie z art. 176 ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty w 1999 r. stanowi ustalona, w sposób określony w art. 15 ust. 4 i 5, przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 19 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, lub wniosek o ponowne ustalenie wysokości tych świadczeń.

Pozwany (kierując się powyższym) wskazał przyjęty wariant obliczenia jako najkorzystniejszy dla ubezpieczonego (wwpw wynoszące 147 , 16 %) . Tymczasem odwołujący się nie przedstawił jakiegokolwiek rzeczowej argumentacji , która już nawet nie podważałaby , a choćby poddawała w wątpliwość prawidłowość ustaleń ZUS, jakie legły u podstaw zaskarżonej decyzji . A to na odwołującym się jako kwestionującym przedmiotową decyzję ZUS spoczywał ciężar wykazania takich okoliczności . Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kodeksu cywilnego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, w myśl natomiast art. 232 k.p.c. (będącego procesowym uzupełnieniem powyższej regulacji) strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oprócz zawartego w odwołaniu stwierdzenia, iż decyzję uważa za krzywdzącą i niezgodną ze stanem faktycznym (nie podając jednak , na czym owa niezgodność miałaby polegać) ubezpieczony nie podniósł jakichkolwiek merytorycznych zarzutów wskazujących na nieprawidłowość obliczeń ZUS. Nie wskazał, w jakim zakresie miałyby być one wadliwe, nie zakwestionował również wysokości uwzględnionych za poszczególne lata zarobków . Należy zauważyć, iż w odpowiedzi na zobowiązanie ze strony sądu pozwany w piśmie z dnia 20 listopada 2023 r. wyjaśnił, iż do przeliczenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia ubezpieczonego przyjęto trzy warianty:

- z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia – wwpw wynosi w nim 147, 16 %

- z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok , w którym zgłoszono wniosek o przyznanie świadczenia – wwpw wyniósł 128, 81 %

- z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok , w którym zgłoszono wniosek o ponowne przeliczenie świadczenia – wwpw wyniósł 111,99 %

Organ rentowy wskazał ponadto w ujęciu tabelarycznym zarobki ubezpieczonego uzyskane przezeń w poszczególnych latach , które przyjęto przy obliczaniu emerytury z uwzględnieniem ich relacji do rocznego przeciętnego wynagrodzenia i wyliczeniem wwpw . Pozwany opisał również szczegółowo kolejne wyliczenia , która pozwoliły ustalić ostateczną wysokość przysługującego ubezpieczonemu świadczenia. Przedmiotowe pismo ZUS zawierające

